

Disse ere jo for Tiden berettigede til efter en vis Tids Tjeneste at faa Beskikkelse som Sagførere, naar de i øvrigt opfylde de lovbestedte Betingelser herfor, og vi have ment, at det kunde være billigt ogsaa fremtidig at aabne dem Adgang hertil. Ligeledes have vi ment, at det ikke burde være nødvendigt for Overretssagførere, der uden at aflægge Prøve ville procedere for Landsretterne, at have givet Møde for Overretterne i Tidsrummet fra 1. November 1902 til Lovens Ikrafttræden. Det, at de have været Overretssagførere under det nuværende System og procederet efter de nugældende Regler, spiller jo ikke nogen synderlig Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om deres Skikketilstand til at procedere under det ny System. — Ændringsforslaget under Nr. 59 er kun en Konsekvens af et andet Ændringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 60 til § 100 gaar ud paa, at ingen Sagfører samtidig maa have Kontor i flere Underretskredse. Der findes ikke nogen Bestemmelse i Lovforslaget herom, men det forekommer Udvalget, at det ikke bør være tilladt for Sagførere at have Kontor i flere Underretskredse, og derfor have vi ment, at det kunde være rigtigt at det blev udtrykkelig udtalt. — De nærmest følgende Ændringsforslag, Nr. 61, 62 og 63, hænge sammen med Spørgsmaalet om en særlig Sø- og Handelsret her i København. — Ændringsforslaget under Nr. 64, der er stillet til § 105 og hænger sammen med Nr. 58, gaar ud paa, at man i første Stykke efter Ordet „Landsretssagførere“ skal sætte Punktum, og at Resten af Stykket skal udgaa. Som jeg allerede før bemærkede, forekommer det os, at dette, om en Overretssagfører har givet Møde for Overretterne i den nærmeste Tid før Lovens Ikrafttræden, ikke bør være en Betingelse for hans Adgang til at procedere for Landsretterne. — Endelig have vi foreslaaet, at tredje Stykke i samme Paragraf skal udgaa. Dette Stykke gaar ud paa, at de Sagførere, der ere beskikkede eller antagne til Udførelse af offentlige og beneficerede Sager, skulle være pligtige til uden særligt Vederlag at vejlede ubemidlede, der henvises til dem af Sysselmanden, med Hensyn til Forhold, de ønske gjorte til Genstand for Sag ved den Ret, ved hvilken vedkommende er antagen som Sagfører, og at de navnlig skulle være forpligtede til at affatte og udgive Forligsmålkaldelse og Ansøgning om fri Proces. Vi have ment, at det vilde være en temmelig betydelig Byrde at paalægge Sag-

førere, der dog ikke nyde noget andet godt af det offentlige end det, at de ere berettigede eller antagne til at føre offentlige og beneficerede Sager. Det forekommer mig ogsaa, at den Retshjælp, som man her tilsigter at yde ubemidlede, maatte man hellere se at give dem paa andre Maader. Foruden at det jo kan være et ikke lille Arbejde, der saaledes paalægges den vedkommende Sagfører, vil det ogsaa af andre Grunde kunne være ham ret ubehageligt, f. Eks. naar han tilfældigvis er Modpartens almindelige Konsulent. I saadanne Tilfælde vil det selvfølgelig ikke være behageligt for ham at skulle hjælpe den, der vil sagsøge hans Mandant. Vi have derfor ment, at dette Stykke bør udgaa. — Under Nr. 67 er der stillet et Ændringsforslag til § 108, der kun gaar ud paa igen at indføre i § 5 den Bestemmelse, at Sagførerne „skulle vise Retten Hensynfuldhed og Agtelse“. Det forekommer os, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved det, og at det ikke er noget, der kan krænke Sagførernes Værdighed.

Hermed ere de Ændringsforslag, som der er Grund til at bemærke noget om ved det Afsnit, som nu er sat under Forhandling, udtømte. Som det vil ses, er Stillingen egentlig den, at der i Udvalget kun har været Uenighed om, hvorvidt det skal være Viborg eller Aarhus, der skal være Sædet for vestre Landsret, og dernæst om Kommunedommerne. Om de andre Forslag, som jeg har omtalt, er hele Udvalget enigt, dog naturligvis med de Modifikationer, der for Mindretallets Vedkommende følge af, at det ved Ændringsforslaget Nr. 143 stiller sig paa en anden Maade end Flertallet.

Bærentsen: Som ærede Medlemmer ville have set, og som den ærede Ordfører bemærkede, er der kun ganske faa Dissenspunkter i dette Afsnit af Lovforslaget. Imidlertid maa jeg med Hensyn til Mindretallets Stilling til Ændringsforslagene i det hele gøre den almindelige Bemærkning, at største Delen af dem oprindelig er stillet fra anden Side. Mindretallets Medlemmer have ikke med lige stor Varme sluttet sig til dem alle, men vi have ment, at vi i alt Fald paa Sagens nuværende Standpunkt burde tiltræde dem for derved at gøre vort til, at Sagen saa let og saa hurtig som muligt kunde komme til Ende. I et Lovforslag af denne Betydning er det jo saa, at en Del Punkter, der vilde være af Vigtighed, hvis man tog dem for sig, relativt set blive underordnede, fordi Sagen